

"ומאז עצוב ושונה כאן"

נכתב ע"י שרי שר שלום, אחות של [רס"ן דוד חיים שוקרון ז"ל](#)

אפתח במילים משירו של ישי ריבו:

**"ומאז עצוב ושונה כאן
הייתי מוסיף לתאר, רק שאתה לא מוכן
רצית רק שנשמת, איך שידעת להיות אח
כל הזמן**

**ומאז כלום לא מוכן מאליו
תגלה לנו איך היית תומך, כרגע עכשיו
כמו שתמכת אהבת ודאגת
תמיד לכל אחד
כל הזמן**

**אבל מה שבטוח, שטוב לך שמה
ואת כל הכבוד הראוי בעולם, מגישים לך למעלה
אחרת לא היית מוסיף לחייך אלי, ביום ובלילה
כל הזמן"**

עברו שנתיים, איך מתחילים לכתוב לך? נמנעתי מזה כבר כמה ימים, כמה ימים בהם אני חושבת וחושבת ולא יודעת איך אתאר את התקופה הזו.

שנתיים ושלושה חודשים מאז אותו יום שהחיים השתנו. בערב חגגנו לאבא במסעדה ובבוקר נחתה עלינו הבשורה

האמת שומנים, לי זה מרגיש הרבה יותר, תקופת המחלה בהסתכלות לאחור מרגישה לי ארוכה ורחוקה. המאבק והתקוות היו גדולות, הניסיונות, הטיפולים והאמונה, בעיקר שלך, הייתה כה גדולה אך לא הספיקה. ברור לי שמה שהחזיק אותך בהתמודדות הקשה עם המחלה הוא הרצון העז לחיות, אהבת החיים שבערה בך.

אהבת לחיות, פשוטו כמשמעו, לעבוד קשה, לאכול, לחייך ולצחוק, לשכב על הספה הקטנה בבית של ההורים אחרי ארוחת שישי, לנגב את הצלחת עם חתיכת חלה ולסיים את כל הסלטים שאימא הכינה בזמן שכולם עסוקים בפינוי השולחן, אהבת ללמוד, להכין אוכל ולפנק את כולם, לראות חדשות הספורט, ללכת למשחקים של מכבי, לצאת למסעדה טובה עם טליר, להתפנק בחופשה, לבלות עם נגי שהייתה כל כך קטנה, להציק לנו, למעוך אותנו, לתת צאפחות לכל מי שאהבת, לדאוג לאחר בלי שידעו וירגישו, לתרום מכל הלב, אהבת את החיים הקצרים והמלאים שחייית.

זו תמיד התחושה שתלווה אותי ואת כולנו, מה עוד היית מספיק? איך היית חי היום? כמה ילדים היו לך? באיזה תפקיד ודרגה היית היום? אני רואה את חברייך

הטובים, שמלווים אותנו בכל רגע, מגדלים ילדים וברוך השם מרחיבים את המשפחה ואני לא יכולה שלא לחשוב על המשפחה הגדולה שאתה כל כך רצית לעצמך.

וברמה האישית שלי ושלנו המשפחה, מה היית אומר? ומה הייתה דעתך? על התפקיד החדש שקיבלת, על ההיריון שלי ושל דובה, על בניושי המתוק שגדל להיות ילד דעתן נחוש ורגיש, הוא מכיר אותך, הוא מזהה אותך בתמונות, בבית שלנו, הוא אפילו ניגש לתמונה שעל המזנון אומר לך שלום ונותן נשיקה.

איך היו החיים של טלי ונגי נראים אם היית פה? איך אמא ואבא היו היום אילו כל זה לא היה קורה? והמשפחה שלנו, המשפחה שהיינו לפניך, איך היא הייתה נראית היום?

תהיות ומחשבות, שאף פעם לא ירפו.

אתה יודע שומנים, יש רגעים, אמיתיים ממש, שבריר שניה, יחידת זמן שלדעתי לא מוכרת, שבהם אני לרגע חושבת שאתה עדיין פה, אם זה מישהו דומה חיצונית שעובר ברחוב, או אם זו מחשבה שנכנסת ויוצאת באותה מהירות, של אולי נתקשר רגע לשים נספר לך פחות משניה שאני שוכחת שאתה לא פה ומטבעי חושבת עלייך, זוכרת אותך חי! וכל פעם מחדש זה מוזר לי, אבל אני שמחה, כי זה באמת נותן לי עוד פחות משניה, להיות איתך, כאילו אתה פה.

השנה האחרונה הייתה שנה שלמדנו לחיות בלעדייך, פשוט חיים חדשים, ככה זה מרגיש, תקופת חיים שבה זכינו לחיות לצידך, ללמוד ממך, לקבל את כל הטוב שהיה בך, ותקופה חדשה, שממש צריך ללמוד איך לחיות בה בלעדיך.

לכולנו קשה, ועדיין, כולם עובדים, לומדים, מטיילים וחיים... בראייה שלי, החיים השתנו לא נעצרו.

ואני מניחה שזה גם מה שהיית רוצה, שההורים ימשיכו, שאימא תחזור לעבודה כמו שעשתה בגבורה גדולה, שטלי תמשיך לחיות את חייה ולגדל את נגי באהבה, ושאני ודובה נמשיך בדרך שלנו, להרחיב את המשפחה, לשרת את המדינה וליהנות מהחיים.

אז השמחה היא לא אותה שמחה, אין מה לעשות, זה נשמע קלישאה אבל זה ממש משפט נכון, בעיקר בשמחות, אירועים, חגים, חסרונך מורגש ומתעצם, וזו שמחה מהולה, לא נקייה ומלאה כמו פעם, ואלו החיים החדשים, בלעדייך.

וכמו שהיית רוצה שנמשיך, גם היית רוצה שלא נשכח.

אז תדע שלא נשכח אף פעם, והשנה הייתה מלאה רגעים קטנים שהזכירו אותך, כיבדו את זכרך והמשיכו את הדרך והאדם שהיית.

אחד האירועים שבחרנו אני ודובה לעשות השנה הוא ערב אחים שכולים סמוך ליום הזיכרון, במסגרתו התארחנו אצל משפחה שהזמינה אותנו, שלא הכרנו לפני, משפחה שרצתה להכיר ולשמע על חלל צה"ל ממקום אחר ושונה, מנק' המבט של האחים. הערב היה מרגש מאוד, לדבריי המשפחה, הצלחנו לגרום להם להרגיש כאילו הכירו אותך, ובזה השגנו את שלנו, לאפשר לעוד אנשים, להכיר את האדם שהיית.

באותו ערב בחרנו לשתף חלק מהדרשה שקראת לנגי בבריתה שלה, בחרת לצטט פסוק מהתורה שמנמק את בחירת השם נגי: " **וְאֵלֶיךָ צִיָּקִים אָרְנָה הַלֵּךְ וְאָרְ עַד נֶכֶן הֵם** " (משלי ד', י"ח)

והסברת כך: "ההצלחה בדרכם של הצדיקים הנמשלת לאור השחר, תחילה בקושי מורגשת, אך אלו ההולכים בדרך הישר, אלו הבונים עצמם צעד אחר צעד, שלב אחר שלב, בסבלנות וביסודיות, באמונה בצדקת דרכם, גם אם לפעמים דרכם קשה יותר, הם אלו המצליחים באמת, הם אלו אשר בסוף הדרך אורם יעמוד על קנו ויזרח תמיד"

ובמילים אלו, כאילו תיארת אותך עצמך, אדם טוב, שעמל ועבד קשה, צעד אחר צעד, ביסודיות ואמונה גדולה, הצלחת והשגת הרבה, מעבר להישגים החומרים, השגת חיים מלאים, טובים לך ולסובבים אותך, ובסוף הדרך שלך, אורך יעמוד על קנו ויזרח תמיד.

אוהבת בכל רגע ומתגעגעת.